

OOG IN OOG MET MESSI

Inhoud

Een dag uit het vurrukkullukke leven van Aad de Mos	7
Eenzame volksheld met microfoon	20
Het WK-bid in Parijs	33
De terugkeer van de heilige József	41
Willy en Fons: de vriendelijkste vedetten van Nederland	55
De beste speech die Nederland nooit heeft gehoord	67
Ik wou dat Ed de Goeij z'n bek eens hield	80
Oog in oog met Messi	112
'Met mij is alles goed verder. Alleen mijn poot, hè?'	124
Welkom in de subcultuur van de voetbalfreaks	137
JJ: doelman met een scherpe pen	149
Een wandelende voetbaljukebox	161
Louis in Frankfurt: wonder- wonderbare Mann!	173
Louis in Jakarta: 'Fentèstik!'	186
Louis in Peking: 'Ik zit me helemáál niet op te winden!'	197

Frank Kramer, de voetballer	211
Fandi: hete thee over de tenen	219
De moord op kleine Koossie	231
Sjaak Swart, de Archie Bunker van Ajax	244
Het geheime wapen van Oranje: vieze sigaren en een geluksbroek	256
Eén vraag aan Cristiano Ronaldo	265
Het slechtste elftal van Nederland	278
Wandelen met Johan Cruijff	290
De 56 engelen van Bradford City	304
Jan Mulder: 'Ik háát mezelf'	316
Op de verjaardag van Willem van Hanegem	329
De voetballer, de vrouw, het kind en de gorilla	357

Een dag uit het vurrukkullukke leven van Aad de Mos

2012

Aad de Mos, trainer in ruste, besloot op 22 oktober 2011 te gaan twitteren. Hij trapte die dag af met een bericht zo droog als een dienstmededeling. 'Ik ga naar dovo maandag n lezing', meldde hij. Het was het sobere begin van wat inmiddels is uitgegroeid tot een account met een bescheiden cultstatus op internet. Twitteren, zegt De Mos, doet hij zoals hij alles doet in het leven. 'Met het *onderbuikie*. Ik gooi alles eruit, in één keer. Boem! Vinden de mensen mooi.'

Het begin van zijn Twitter-loopbaan was nog best lastig. Soms leken zijn vingers te groot voor de toetsen (23 oktober: 'Nyhuis wordt minderwqqq'), waardoor hij die eerste dagen onbedoeld allerlei mysterieuze berichten de wereld inzond. (23 oktober: ':koperzz'). Maar gaandeweg werden de boodschappen minder cryptisch en genoten steeds meer mensen van zijn tweets. @AAD300, dat is zijn naam in cyberspace. De oud-trainer heeft nu eenmaal iets met cijfers. 'Altijd al gehad.

Mijn hele leven. Bijvoorbeeld 14: geluksnummer. Vanwege Johan Cruijff natuurlijk. En 17. Altijd die twee. Aan de roulettetafel? Boem, 14 en 17. Zekerheidje. AAD300, ook zoiets. Komt uit mijn Belgische tijd. Het was het nummerbord van mijn auto toen ik trainer was van Anderlecht.'

Aad de Mos is een van de weinige twitteraars die een eigen toon weten te voeren in hun berichten, ook al zijn ze dan maar maximaal 140 tekens lang. Hij twittert zoals hij praat: staccato, onderkoeld, van de hak op de tak soms, en zelden gehinderd door komma's of punten. Ook spaties slaat De Mos graag over. Op 7 november bijvoorbeeld, lichtte hij zijn volgers in over het programma van zijn dag. Hij deed dat in deze lange zin: 'Bakkie drinken by #ramses vanmiddag #wynproevery in #belgievanavond #lezing voor #advocaten in eindhoven'. En een paar dagen later volgde het experimentele gedicht: 'Goedemorgen twittervrienden wat nkater#3-0 #hiddink ontslag#ruiten bevroren pas op t is glad opdeweg rij naarcentrum v#eindh'.

Je moest even studeren om er wijs uit te kunnen, maar als je eenmaal aan zijn stijl gewend was, kregen de tweets van @AAD300 al snel iets verslavends. Dat komt doordat er altijd een grote opgewektheid uit zijn berichten spreekt, een zin in het leven die doet vermoeden dat het bestaan van Aad Mos een aaneenschakeling is van kleine geluksmomenten. Of hij nu een halfje wit gaat halen in het dorpje Oerle (#oerse molenbakker), koffie gaat drinken in het centrum van Eindhoven (#bakkiedoebijramses) of gewoon een stukje gaat rennen in

Oirschot (#voorbereiding1/2marathon); in het virtuele leven van de oud-trainer lijkt altijd de zon te schijnen.

Vandaar dat Aad de Mos nu komt aanrijden bij zijn vaste afspreekplek Novotel Eindhoven Airport, om ons een dag mee te nemen in het leven achter de tweets. Eerste stop: #fysio-Hansde Jong in Veldhoven. Een halfuur later ligt de Hagenaar daar al in zijn onderbroek op de behandeltafel. 'Nog specifieke klachten?' vraagt fysio Hans, die weet dat De Mos zondag voor de vijfde keer de halve marathon van Eindhoven gaat lopen en de oud-trainer daarom nu in een soort verwurging vasthoudt. *Krak*, zegt de ruggenwervel van De Mos al snel. 'Spieren goed, gewrichten minder', kreunt de oud-trainer. Hij benoemt de probleemgebieden: 'Beentjes. Heupie. Artrose-teentje.' Maar na een tijdje kneden en trekken is De Mos weer als nieuw en loopt hij opgewekt terug naar zijn klasieke sportwagen, een prachtige Volkswagen Karmann Ghia uit 1970, door hemzelf liefkozend 'het Karmann Ghiaatje' genoemd. Maar niet voordat hij met vrijwel alle personeelsleden een praatje heeft gemaakt, want dat doet De Mos graag. 'Een ouwehoertje maken', noemt hij dat zelf. 'Kijk nou uit voor dat ruggetje', roept hij bij het verlaten van het pand vrolijk tegen een receptioniste die gebogen achter haar computer zit. 'Je zit de hele dag met dat muisje in je hand. Let nou op.'

En dan is hij weg. Er moet pompoenbrood worden gehaald bij de #Oerse Molenbakker.

Halverwege de autorit naar Oerle. Aad de Mos duwt het gaspedaal enthousiast in. Hij heeft trek in 'een bakkie'. Het moet nog twaalf uur worden.

Heb je eigenlijk al getwitterd vandaag?

'Natuurlijk.'

Hoeveel tweets heb je al verstuurd?

'Drie. Te weinig. Straks nog wat sturen.'

Waarom?

'Je moet het bijhouden. Anders loopt timelinetje vol.'

Van wie moet dat eigenlijk?

'Van mezelf.'

Maar waarom?

'Voor mijn volgers. Die verwachten dat.'

Echt?

'Wat denk je? Als ik één ochtend vergeet een GM'etje eruit te gooien, zijn al die mensen in de war.'

Een GM'etje is De Mossiaans voor Goodmorning. Het is sinds een tijdje zijn vaste openingsgroet op Twitter. Daarna volgen er allerlei vrolijke huishoudelijke mededelingen. Dat hij naar de bakker gaat. Of naar de slager. Dat er vanochtend een eekhoorn door zijn tuin rende, of juist niet. Welke jeugdwedstrijd hij heeft gezien, of welk bedrijf hem nu weer heeft uitgenodigd in een skybox of bij een concert. In de winter twittert hij dat hij zijn schaatsen gaat laten slijpen en in de zomer dat hij lekker in de tuin zit. Ook doet De Mos ongevraagd aan

weersvoorspellingen. Meestal verwacht hij mooi weer.

Soms stelt hij praktische vragen aan zijn volgers. Bijvoorbeeld rond de jaarwisseling, als hij wil weten waar je in de buurt van Eindhoven de lekkerste oliebollen kunt vinden. Maar meestal is het andersom. Vooral in Europa Cup-weken is De Mos net een medium. Als de Jomanda van het voetbal voorspelt hij dan op verzoek van wildvreemden eindstanden, wissels en doelpuntenmakers. Niet zelden zit hij ernaast, maar dat doet gek genoeg aan de vraag niets af.

De laatste weken gingen zijn tweets vooral over zijn voorbereidingen op de halve marathon van Eindhoven. Hardlopen doet hij al jaren. Hij zweert erbij. 'Het is niet alleen goed voor je lijf, het houdt je ook fris in je kop', zegt hij op het terras van de Oerse molenbakker, inderdaad een bakkerij in een molen, met een vers pompoenbrood inmiddels onder één arm. 'Vroeger, al in mijn tijd bij Anderlecht, gebruikte ik het om moeilijke beslissingen over de opstelling te nemen. Dan liep ik op zaterdagochtend door het bos in België en dacht ik: Wat zal ik doen zondag? Luis Oliveira erin? Of Gert Verheyen? En tijdens het lopen schoot de oplossing me altijd te binnen.'

Even later. We rijden Oirschot in. Aad de Mos laat het Karman Ghiaatje nog maar een keer brullen. Dan draait hij zijn hoofd.

'Tankbaantje ook zien?'

Graag.

'We pakken alles mee vandaag.'

#Tankbaantje is een mulle strook zand, pal tegenover de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninck Kazerne. Zeven dagen per week daveren er volwassen tanks, pantserwagens en ander zwaar materieel overheen. Drie keer per week rent er ook een voormalige trainer van Ajax tussen. 'Op eigen risico', zegt De Mos, over zijn avonturen op het militaire oefenterrein. 'Dat staat overal groot op de borden. En je moet soms ook echt oppassen voor die klanten. Soms kijk je tijdens het lopen achterom, zit er opeens zo'n brochem met een tank in je rug. Heb je zó een loop in 't nekkie. Nou, dat is niet lekker trainen, hoor. Geloof mij nou maar.'

Het Karmann Ghiaatje zwijgt eventjes. De Mos heeft geparkeerd. Zoals altijd op zijn vaste stek, tegenover de hoofdingang van een of ander militair gebouw. Hij is een man van vaste gewoonten. In zijn eigen, prachtige steekwoordentaal: 'Mijn stek. Altijd. Precies tegenover conciërge. Oogje in het zeil. Belangrijk. Karmann Ghiaatje in de gaten houden.'

Al achttien jaar komt hij op deze plek. 'Toen ik trainer was van PSV, liep ik in eerste instantie mijn rondjes in Eindhoven. Maar dat werkte niet. Al die mensen: "Hé, Aad, hoe is het? Hé, Aad, wat denk je van de wedstrijd?" Wilden ze een ouwehoertje met je maken, terwijl ik wilde lopen. Toen ben ik op zoek gegaan naar een rustig plekje. Kwam ik hier uit, in Oirschot. Tankbaantje. Een wereldplek. Je komt hier vrijwel geen mensen tegen. Ja, militairen. Die spelen hier oorlogje. Of ze overnachten er in een tentje. Maar verder zie je hier niemand.'

Vroeger liep hij hier met zijn drie honden, maar dat is verleden tijd. Twee stierven er kort na elkaar, de derde vergezelde dochter Esmee toen ze het huis uit ging. Sindsdien loopt Aad de Mos alleen. En dat blijft zo. 'Ik wil nooit meer een hond hebben. Wat ik bij de dood van die twee beesten heb moeten doorstaan, wens ik nooit meer mee te maken.' Hij zegt het met een stelligheid die hij normaal gesproken reserveert voor het doen van voetbalvoorspellingen. 'Ik had me nooit gerealiseerd dat honden ook doodgaan. En wat dat bij je teweeg zou brengen. Maar dat is iets gigantisch geweest.' Twee jaar geleden is het nu, dat hij bij de dierenarts zat. 'Die labrador van mij is maar zes jaar oud geworden. Veel te jong, man. Tumor op de hersenstam. Daar ben ik ziek van geweest, hoor. En nóg. Wat ik heb meegemaakt in mijn kop... Dat kun je gewoon niet voorstellen. Het is wat, hoor, zo'n laatste dag met je hond. Gewoon, zoals altijd, om negen uur beneden zitten en het krantje lezen, met die kwispelende staart om je heen. Maar dan in de wetenschap dat je om vijf uur bij de dokter moet zijn voor een spuitje.... En dan, om vier uur: die hond optillen, achter in de auto doen, binnenkomen bij de dierenarts, nog steeds kwispelend en hem dan op tafel moeten tillen. De staart blijft kwispelen, de ogen van die hond zoeken je... Maar je moet weg, zodat de dierenarts zijn werk kan doen. Nou, jongen, daar heb ik wat last van gehad, hoor. Dat heeft echt maanden geduurd.'

Voor het eerst deze middag klinkt Aad de Mos somber. Maar gelukkig niet voor lang. 'Kijk dan!' zegt hij opeens,

nadat we uit het struikgewas tevoorschijn zijn gekomen en aan de rand van het militaire oefenterrein staan. 'Tankie!' En verdomd, in de verte kondigt het machtige gebrul van rupsbanden de komst van een gigantisch pantservoertuig aan. 'Dit is een heel belangrijke plek voor mij', zegt De Mos. 'Hier kan ik echt mijn kop even leegmaken. Lekker 7,2 kilometer door het zand ploegen. Je krijgt er sterke enkels van. Maar het belangrijkste is dat je even helemaal van de wereld bent. Hier 45 minuten rondrennen en je bent als nieuw. Helemaal klaar voor de dag.'

Soms twittert De Mos ook een foto van zijn avonturen in de buitenlucht. Hijzelf is altijd de hoofdpersoon. Dan kun je hem ergens aan tafel zien genieten, of op de tribune bij een obscure voetbalwedstrijd, loerend naar jong talent. In de winter onderbreekt hij zijn schaatstochten voor een zelfportret op het ijs met een wuivende rietkraag als achtergrond en ook op de tankbaan poseert hij regelmatig transpirerend voor zijn eigen toestel. Het was ook hier, in het zand van de Oirschotse hei, dat De Mos voor het eerst kennismaakte met de impact van sociale media. Hij twitterde een foto van zichzelf in een trainingsjack van Sparta Rotterdam, de club die niet lang daarvoor veel geld in hem had geïnvesteerd als toverdokter, maar desondanks gewoon degradeerde. 'Ik kreeg daar ontzettend veel reacties op. Toen pas kreeg ik in de gaten wat je af en toe met dat getwitter teweeg kan brengen. Zeker als BN'er.'

De foto in het trainingsjack kwam De Mos op een tirade van een andere BN'er te staan, de felle Sparta-supporter Hugo

Borst. 'Hij vond dat ik het moest teruggeven, dat jack. Nou, hij komt het maar halen. Ik heb het toevallig gekregen van Ben Wessels, een wereldman. De beste materiaalman van Nederland.'

De Mos vindt veel mensen 'een wereldman'. Zelfs zijn gestorven labrador noemt hij deze middag een keer 'een wereldman'. Hij is nu eenmaal een opgewekt mens. 'Ik probeer me open en kwetsbaar op te stellen naar iedereen', zegt De Mos. 'En dan krijg je daar automatisch veel voor terug.' Toch gaat er ook weleens iets mis in het ogenschijnlijk zo prettige leven van de oud-trainer. Bijvoorbeeld op 30 mei van dit jaar. Toen twitterde hij: 'mijn #jogging moeten afbreken op #oirschotse hei aangevallen door#buizerd. #laagvliegenderoofvogel.mei is maand van de voortplanting'. Hij wijst halverwege de tankbaan naar een boomtop. 'Daar kwam hij vandaan, 't buizerdje. Dan weet je niet wat je meemaakt, hoor. Ik had hem gestoord. Hij wilde mijn gezicht openkrabben met die klauwen van hem. Toen dacht ik: Aad, wegwezen hier. De vogel wint. Ben ik maar naar huis gegaan, bakkie drinken. Veiliger.'

In de verte staat een soldaat tegen een boom geleund een sigaret te roken. 'De meeste militairen kennen mij', zeg De Mos, terwijl hij richting de rokende soldaat wandelt. 'Ze zien me hier regelmatig rennen. Ik zie hen niet altijd, want soms zitten ze in schuttersputjes verstopt of zijn ze geschminkt.' En inderdaad, achter de rokende militair blijken nog een stuk of zeven zwaar gecamoufleerde collega's in een greppel te zitten. Het duurt niet lang, of De Mos zit tussen hen in voor een